

HỒI 30

Nhung nghĩ lại, hiện địch đông ta ít, bí mật ấy tạm giữ lại, nên vội đổi lời nói:

- Tôn giá đã đến quá muộn rồi!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thoáng nhú mày:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

- Tôn giá không biết tự suy nghĩ

(mất 2 trang, quyển 8 trang 54- 55)

nào?

Mạc Hùng vội tiếp lời:

- Chưa đầy nửa giờ!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lạnh lùng:

- Lâu vậy mà các người không giải quyết nổi tên hậu sinh này...

Liếc mắt nhìn Thiên Huyền Thu Sinh và người đàn bà áo vàng, lòng biết có hai người này hiện diện, cũng chẳng thể trách như vậy, bèn ngưng lời, lẩm bẩm một mình:

- Xem ra sự suy đoán vừa rồi của ta vẫn có khả năng từ sáu phần trở lên...

Đoạn cất cao giọng, chú mắt hỏi:

- Cửa vào địa thất ở đâu?

Mạc Hùng vội đáp:

- Ở dưới gầm bàn đá trong đình!

Trình Lập Dân tuy không biết vì sao lão bà áo xanh lại truyền hết toàn thân chân lực cho mình để đến đổi mất mạng, nhưng khi chưa rõ sự thật, dẫu sao bà ấy cũng có ơn với mình, nay hài cốt chưa lạnh, đâu thể để cho người quấy nhiễu. Hơn nữa, qua tình hình lúc này có thể suy đoán, giữa Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên với lão bà áo xanh hẳn là có thâm thù đại hận gì đó và Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên dường như rất ngán sợ lão bà áo xanh,

hiện địch mạnh ta yếu, nếu giữ được bí mật về cái chết của lão bà áo xanh, ít nhiều cũng có tác dụng dọa ngăn đối phương.

Lúc này Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên như đã quyết tâm xuống dọ thám địa thất, mà mình thì phải hết sức ngăn cản, mắt thấy một cuộc đại chiến khó thể tránh khỏi...

Nghĩ vậy, chàng liền với chân khí truyền âm hướng về Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du nói:

- Công Dã tiền bối, người ở dưới địa thất có quan hệ sâu đậm với tiền bối, bây giờ chúng ta cần phải ngăn cản...

Truyền âm chưa dứt, bỗng quát to:

- Đứng lại!

Bóng người nhấp nhóang, đã đứng bên cạnh bàn đá trong đình.

Thì ra lúc này Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên đã bảo hai huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi đi vào trong đình.

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên thấy vậy, cười khẩy nói:

- Châu chấu cản xe! Trình Lập Dân, người có đỡ nổi một chiều của một trong hai người đó không?

Yêu phụ này nằm mơ cũng chẳng ngờ công lực của Trình Lập Dân chỉ trong một đêm đã tinh tiến gấp nhiều lần, và y thị cũng chưa được chứng kiến việc đối chưởng giữa Trình Lập Dân với huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi lúc này, còn thủ hạ thì chưa có thời gian kể rõ với y thị, nên y thị nói như vậy cũng chẳng có gì là quá đáng.

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Đỡ không nổi thì sao? Đỡ nổi thì sao?

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên cơ hồ không suy nghĩ, buột miệng nói:

- Đỡ không nổi thì khỏi phải nói, chỉ cần người đỡ nổi một chiều thì chuyện hôm nay tạm bỏ qua, lão thân lập tức đi khỏi đây ngay!

Trình Lập Dân thăm thở phào một hơi dài, lòng nhẹ nhõm, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng nói:

- Tôn giá không hối hận chứ?

Thật ra Trình Lập Dân đã cân nhắc tình thế lúc này, địch mạnh ta yếu, nếu đôi bên động thủ, bằng vào võ công của chàng với vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh, chẳng khó thoát khỏi vòng vây, nhưng lão nhân áo đen với Hồ Băng Ngọc thì chưa chắc.

Trong khi hãy còn một nhân tố chủ yếu khác nữa là chưa rõ vì lẽ gì lão bà áo xanh lại truyền hết toàn thân chân lực cho chàng và giữa lão bà áo xanh với Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thật ra có thù oán gì?

Với võ công của chàng hiện nay, nếu hành động một cách mù quáng, rất có thể sẽ vô tình gây nên sự xung đột nghiêm trọng hơn.

Như vậy, cách tốt nhất lúc này là mở xem di thư của lão bà áo xanh hầu cỏi mở nghi vấn trong lòng, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến mới là thượng sách, còn về cuộc chiến hồ đồ lúc này, nếu tránh được thì càng tốt.

Thế nên, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên lời vừa nói ra, chàng liền bồi thêm một câu để ràng buộc y thị.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đã không biết nhân tố kể trên, càng không ngờ Trình Lập Dân tuổi còn trẻ mà cũng biết dùng cơ trí, nghe vậy, y thị chẳng chút nghĩ ngợi cười nói:

- Lão thân là người thế nào, lời đã nói ra mà có thể không kể...

Trình Lập Dân mỉm cười ngắt lời:

- Vậy thì tốt!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên quay sang Mạc Bân nói:

- Mạc lão đại hãy tiến lên đi! Nhớ lấy, chạm đến là ngưng, đừng làm hấn tổn thương!

Yêu phụ này quả là thật lòng thương mến Trình Lập Dân, nhưng y thị chẳng ngờ là mình đã lầm đối tượng.

Chỉ nghe Trình Lập Dân cao giọng nói:

- Một người không được đâu, cả hai cùng tiến lên thì hơn!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên bất giác biến sắc mặt, tức giận nói:

- Tiểu tử thói tha, những lời ấy thốt ra từ miệng quý sư phụ của người còn là nông cuồng quá mức, người mà cũng xứng đáng...

Y thị chưa dứt lời, nhưng huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi tự biết một người khó mà đối phó nổi Trình Lập Dân, đã cùng nháy mắt ra hiệu nhau, chọn sẵn vị trí liền thủ hợp kích, một mặt do Mạc Hùng lên tiếng nói:

- Báo cáo thái thượng, hãy để cho huynh đệ lão phu thành toàn tâm nguyện của tiểu tử này!

Dứt lời, cũng chẳng màng Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên đồng ý hay không, lập tức quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, xuất chiêu đi!

Trình Lập Dân ung dung giắt Thanh Minh Kiếm đã đoạt của Vũ Văn Ngao lên vai, mỉm cười nói:

- Hai vị sao chóng quên vậy, quý thái thượng chẳng phải bảo Trình mỗ tiếp một chiêu của hai vị là gì? Nếu Trình mỗ xuất chiêu trước, vậy thì sẽ trở thành hai vị tiếp một chiêu của Trình mỗ rồi còn gì?

Đoạt Mệnh Song Thi lòng tuy rất tức giận, nhưng hai người đã từng lĩnh giáo công lực siêu tuyệt của đối phương, biết nếu không ứng phó một cách thận trọng, rất có thể thanh danh một đời sẽ bị hủy trong tay tiểu bối này, nên chẳng màng đến những lời mai mỉa của Trình Lập Dân, cùng hít sâu một hơi không khí, vận công lực vào hai tay, chỉ nghe khốp xương kêu răng rắc, bạch ngọc địch trong tay chưa vung động mà đã phát ra một chuỗi âm thanh kỳ lạ, hiển nhiên hai lão ma đầu này đã đề tụ đến mười hai thành công lực.

Trình Lập Dân đối mặt với hai lão ma đầu khét tiếng võ lâm, cho dù chàng miệng nói ung dung, nhưng thật ra thì một chút cũng không dám khinh xuất, cũng đề tụ công lực đến mức tối đa.

Chỉ thấy trên mặt chàng thoáng hiện hào quang, đôi mắt sáng rực như hai ngọn đèn trong đêm tối, trên Tử Anh Kiếm ánh tím chuyển động, hàn quang trên mũi kiếm vươn dài ra đến hơn hai thước.

Khí thế ấy, đôi bên chưa động thủ mà đã khiến mọi người hiện diện thấy đều cảm thấy ngạt thở.

Ngay khi nguy cơ sắp sửa bùng nổ, Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên bỗng lớn tiếng quát:

- Ngưng!

Ba người đang gườm nhau cùng lúc ngự kinh, thở phào một hơi dài, tâm trạng những người bàng quang cũng cùng lúc nhẹ nhõm.

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, lấy làm lạ hỏi:

- Sao lại bảo ngưng?

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thở dài:

- Chiều này miễn đi thôi!

- Tại sao?

- Kể như ngươi đã tiếp một chiều rồi!

Trình Lập Dân bĩu môi:

- Tôn giá thật không hổ là thái thượng giáo chủ, khá là hào phóng đấy!

Thì ra khi Trình Lập Dân đề tụ công lực đến cực độ, Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thấy bề ngoài kinh người của Trình Lập Dân, đã biết Đoạt Mệnh Song Thi chắc chắn không phải là đối thủ của chàng, vừa lúc ấy Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát cũng với chân khí truyền âm kể sơ lược với y thị về việc công lực đột nhiên tiến vượt bậc của Trình Lập Dân, nên y thị mới kịp thời lên tiếng ngăn lại.

Lúc này, y thị cũng chẳng màng đến những lời mai mỉa của Trình Lập Dân, khoát tay ra sau và trầm giọng nói:

- Hãy lui về hết đi!

Chốc lát sau, bọn giáo đồ thủ hạ của y thị đã rút đi hết, chỉ còn lại y thị với huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi.

Sau đó, y thị nhìn Trình Lập Dân, thở dài náo nuột nói:

- Trình Lập Dân, trong lòng ngươi có còn vị sư mẫu này hay không?

Trình Lập Dân nhạt giọng:

- Trước khi tôn giá sửa đổi tác phong và nghi vấn trong lòng Trình mỗ chưa được giải đáp, vấn đề ấy chưa thể nói đến.

- Trong lòng ngươi còn nghi vấn gì vậy?

- Bản thân Trình mỗ cũng không biết, nhưng theo trực giác của Trình mỗ thì việc này có rất nhiều nghi vấn, không sao hiểu được.

- Có thể nói ra chút ít nghe thử không?

- Không cần thiết!

- Đừng cố chấp như vậy! Trình Lập Dân, biết đâu lão thân có thể giải đáp phần nào những nghi vấn của ngươi.

- Hai tiếng "có thể" mong manh quá, đa tạ!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên khẽ thở dài:

- Hay cho một tiểu tử ương ngạnh, xem ra ngươi chẳng những đã kế thừa y bát của Từ Nguyên, mà còn kế thừa luôn cả cá tính ương ngạnh của ông ta...

Trình Lập Dân lạnh lùng ngắt lời:

- Đã đến lúc tôn giá thực hành lời hứa rồi đó!

- Lão thân đã hứa là nhất định thực hành, nhưng lão thân hãy còn vài điều muốn hỏi ngươi.

- Xin hãy chọn những điều quan trọng mà hỏi!

- Lão bà áo xanh dưới địa thất đã nói những gì với ngươi?

- Chưa tiện phụng cáo!

- Có lẽ cho đến bây giờ ngươi còn chưa biết rõ lai lịch của lão bà áo xanh ấy, đúng chẳng?

Trình Lập Dân thành thật gật đầu:

- Đúng vậy!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên quay sang Hồ Băng Ngọc hỏi:

- Tiểu nha đầu, hẳn là ngươi cũng không biết lai lịch của lệnh sư, đúng chẳng?

Hồ Băng Ngọc với giọng lạnh tanh "Ừm" một tiếng, kể như là đã trả lời.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên thở phào như trút được gánh nặng, trên mặt thoáng qua một tia sát cơ khó có thể phát giác, trầm giọng nói:

- Được rồi, các ngươi đi đi!

Trình Lập Dân ngạc nhiên:

- Bọn này đi ư?

- Không sai!
- Còn tôn giá?
- Lão thân phải ở lại đây gặp gỡ vị lão bà áo xanh kia!

Trình Lập Dân cười khinh:

- Đó chính là cách thực hành lời hứa của một người có thân phận như tôn giá sao?

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên thần nhiên:

- Khi này lão thân chỉ nói là "tạm bỏ qua", bây giờ tha cho các người đi, đâu kể được là nuốt lời bội tín!

Trình Lập Dân cười khẩy:

- Để cho bọn này đi ư? Trình mỗ tự mình không biết "đi", còn phải tôn giá "tha cho" đi ư? Hừ! Khi này tôn giá đã nói là "lập tức rời khỏi đây", rồi bây giờ lại tự nuốt lời ư?

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên tức giận:

- Trình Lập Dân, ngươi có biết vì sao lão thân đã bao phen dễ dãi với ngươi không?

Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Không biết! Cũng không muốn biết và càng không cần biết!
- Thành thật cho ngươi biết, chẳng qua là lão thân xem trọng tư chất hiếm có của ngươi mà thôi, nếu ngươi tự không biết điều, hừ! Hôm nay ngươi muốn đi khỏi đây cũng chẳng thể được.

Trình Lập Dân nhướn mày, thách thức:

- Được, vậy thì bọn này đi trước...

Hồ Băng Ngọc bỗng truyền âm ngắt lời:

- Dân đệ, không nên hiếu thắng như vậy, chúng ta phải tìm hiểu rõ sự thật trước, hãy rời khỏi đây rồi hẵng tính...

Ý của Trình Lập Dân vốn cũng là trước khi chưa rõ sự thật, tránh được một trận ác chiến mới là thượng sách, nhưng Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên đột nhiên nuốt lời bội tín và còn buông lời khinh mạn, khiến chàng không sao nhẫn nhịn nổi, định mạo hiểm quyết chiến một phen, giờ nghe Hồ Băng Ngọc nhắc nhở, bèn thừa thế đổi lời:

- Vậy thì bọn này đi trước, xin tạm biệt! Đẳng nào món nợ này sớm muộn gì cũng phải thanh toán, muộn vài hôm cũng chẳng hề gì.

Chàng đổi lời thật đúng lý đúng lẽ, không chút sơ hở.

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên về mặt có phần thư giãn nói:

- Ươm! Vậy mới là một tuần kiệt sức thời vụ chứ!

- Nhưng trước khi rời khỏi đây, Trình mỗ còn phải cùng Hồ cô nương xuống dưới địa thất một phen.

- Bao lâu?

- Chừng nửa khắc là đủ!

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên chòng chọc nhìn Trình Lập Dân một hồi, mới lạnh lùng nói:

- Liệu các ngươi cũng chẳng giở ra được trò trống gì. Được, đi đi!

Trình Lập Dân ngoắc Hồ Băng Ngọc đến gần bên, sau đó quay sang vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh với lão nhân áo đen nói:

- Xin nhờ ba vị lão nhân gia tạm canh chừng cửa vào địa thất này, trong vòng nửa khắc, chúng văn bối nhất định trở lên.

Thiên Huyền Thư Sinh chau mày:

- Hôm nay thật làm cho lão phu hồ đồ, cái trò bí ẩn này của các ngươi bao giờ mới phơi bày ra đây hả?

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc nối tiếp nhau đi xuống địa thất, chàng ngoảnh lại mỉm cười nói:

- Sau khi chúng ta rời khỏi đây sẽ biết...

Hai người trở xuống địa thất, lấy ba bức di thư của lão bà áo xanh ra, ngoài ra còn có một lá thư khác, trên viết:

- "Hãy kéo vòng sắt bên cửa xuống, thạch thất này sẽ phong bế ngay, đừng động đến di thể của lão thân, hãy để lão thân vĩnh viễn an nghỉ tại đây".

Hồ Băng Ngọc nghĩ đến công ơn dưỡng dục mười mấy năm dài của ân sư, mình chưa báo đền muôn một nay bỗng ngàn thu vĩnh biệt, bất giác nước mắt chảy dài, cúi xuống bồng

lấy thi thể của lão bà áo xanh, đặt nằm lên giường, ôm chầm lấy khóc lóc thảm thiết, không nổi xa rời.

Trình Lập Dân cũng mắt ngập lệ, nhưng cố nén không để tuôn trào và dịu giọng nói:

- Tỷ tỷ, đi thôi!

Ngừng một chút, Trình Lập Dân nói tiếp:

- Tỷ tỷ, việc quan trọng nhất bây giờ là hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của lão nhân gia ấy, hiện chúng ta hãy còn trong vòng vây của kẻ địch, hãy sớm rời khỏi đây thì hơn, đừng để lão nhân gia ấy ở chốn tuổi vàng không yên...

Hồ Băng Ngọc nước mắt ràn rụa đứng lên, rồi lại quỳ xuống đất.

Trình Lập Dân cũng theo sau quỳ xuống, hai người cùng cung kính lạy bốn lạy.

Sau đó, Hồ Băng Ngọc đi sang một gian thạch thất khác, chỗ ở của nàng, thu xếp y phục làm thành một tay nải đeo lên vai, đưa mắt nhìn lão bà áo xanh lần cuối và lẩm nhẩm nói:

- Sư phụ hãy yên nghỉ, Ngọc nhi với Dân đệ nhất định sẽ khắc phục mọi gian khó, hoàn thành tâm nguyện chưa tròn của lão nhân gia...

Đoạn hai người lại cùng lạy thêm một lạy, sau đó ra khỏi cửa đá. Trình Lập Dân tiện tay kéo mạnh chiếc vòng sắt ở bên cửa, tiếng kèn kẹt lập tức vang lên, rồi "ầm" một tiếng vang dội, một cửa sắt đã bít kín thạch thất.

Trình Lập Dân vận kim cương chỉ lực, vung tay viết nhanh, chỉ thấy sắt vụn tung bay, thoáng chốc trên cửa sắt đã hiện ra hai giong chữ như rồng bay phượng múa và sâu hơn tấc:

"Tiền ân sư vô danh thị chi mộ!"

Đệ tử Hồ Băng Ngọc và Trình Lập Dân kính lạy!".

Hồ Băng Ngọc tình tứ liếc mắt nhìn Trình Lập Dân, rồi liền nối tiếp nhau đi lên.

Bên ngoài mưa gió vẫn như trước.

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc vừa lên khỏi hang động, một làn mưa ập đến, lập tức che phủ dấu lệ trên mặt Hồ Băng Ngọc.

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên ánh mắt sáng quắc quét trên mặt hai người, lạnh lùng hỏi:

- Trình Lập Dân, khi nãy người có nói là lão thân đã đến quá muộn, đó là nghĩa gì?

Trình Lập Dân cũng lạnh lùng đáp:

- Không bao lâu tôn giá sẽ rõ!

Đoạn quay sang vợ chồng Thiền Huyền Thư Sinh nói:

- Hai vị tiền bối, chúng ta đi thôi!

Năm người thi triển khinh công phóng đi, phía sau vọng theo tiếng của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khẩy nói:

- Chẳng sợ tiểu tử người trốn lên trời...

Nhóm Trình Lập Dân năm người lúc sắp vào đến thành Trương Sa thì đã là giờ ngọ.

Mưa gió tầm tã, người đi đường thưa thớt, tuy gần náo thị, nhưng hết sức tiêu điều.

Khi sắp đến gần cổng thành, lão nhân áo đen bỗng phóng đi nhanh hơn, đến bên Trình Lập Dân, thấp giọng nói:

- Lão hủ không tiện đi chung với các vị, giờ xin cáo từ!

Trình Lập Dân thoáng ngẩn người:

- Vâng, tiền bối hãy bảo trọng!

- Có tin tức gì, lão hủ sẽ tìm cách báo với thiếu hiệp bất cứ lúc nào!

Đoạn quay người, dọc theo tường thành phóng đi về hướng đông.

Hồ Băng Ngọc tò mò hỏi:

- Dân đệ, người đó thật ra là ai vậy?

Trình Lập Dân khẽ thở dài:

- Đệ cũng không biết, nhưng đệ đã bao phen chịu ơn ông ấy rồi...

Bỗng nghe Thiền Huyền Thư Sinh lẩm bẩm:

- Thật là tà môn...

Lúc này, phía trước cách chừng một trượng có hai hòa thượng áo vàng vóc người cao to, da mặt hồng hào đang sải bước đi vào một khách điểm sang trọng có tên là Hồng Thăng.

Hai hòa thượng áo vàng ấy vốn chẳng có gì khác lạ, điều lạ là họ đi trong mưa mà toàn thân không hề ướt, như là có một chiếc áo mưa vô hình phủ khắp người vậy.

Thiên Huyền Thư Sinh thấy vậy bất giác ngưng lời, nhưng liền buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Tiểu tử, chúng ta cũng vào khách điểm Hồng Thăng ấy, mua bộ y phục thay và ăn no rồi hẵng tính.

Trình Lập Dân ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối biết hai vị hòa thượng đó ư?

Thiên Huyền Thư Sinh trợn mắt:

- Lão phu không biết, chả lẽ ngươi biết?

Trình Lập Dân cười gượng:

- Vậy họ là ai?

- Là bạn thân của sư phụ ngươi!

Thiên Huyền Thư Sinh đặc biệt nhấn mạnh tiếng “thân” trong hai tiếng “bạn thân”.

Trình Lập Dân vừa mới ngó người, họ đã nối tiếp nhau đi vào trong khách điểm.

Thiên Huyền Thư Sinh nói tiếp:

- Tiểu tử, đừng hỏi nữa, lát nữa sẽ nói!

Tiền tay móc ra một nén vàng mười lạng, đưa cho gã điểm tiểu nhị đang tươi cười đến đón tiếp và nói:

- Cho hai gian thượng phòng, tốt nhất là độc viện...

Hồ Băng Ngọc bỗng xen lời:

- Không, cho ba gian thượng phòng...

Điểm tiểu nhị vội khom mình nói:

- Dạ... Tiểu thư... ba gian thượng phòng... cũng đúng là độc viện...

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du ra tay một cái là mười lạng vàng, khách hào phóng thế này thật chẳng dễ gặp, chẳng trách điểm tiểu nhị mừng đến độ liú lười nói lắp bắp.

Thiên Huyền Thư Sinh quét mắt nhìn quanh, hạ thấp giọng nói:

- Còn phải ở kế bên hai hòa thượng áo vàng khi nãy nữa đấy!

Điểm tiểu nhị thật thông minh, nói là hiểu ngay, cũng hạ thấp giọng nói:

- Bẩm lão nhân gia, thật là trùng hợp, ba gian thượng phòng đó chính là ở kế cận phòng của...

Thiên Huyền Thư Sinh cao giọng ngắt lời:

- Tốt lắm! Bây giờ ngươi hãy nhớ kỹ vóc người và màu áo của bọn ta, lập tức đi mua về, nhanh lên!

Điểm tiểu nhị vâng dạ lia lịa, lập tức bảo một phố ky khác đưa bốn người đến một tiểu viện riêng lẻ.

Đó là một độc viện gồm một sảnh bốn phòng, hai phòng tối và hai phòng sáng, rất trang nhã yên tĩnh, bày trí sang trọng, hẳn là dành cho các quan viên phú hào, chỉ cách đọc viện của hai hòa thượng áo vàng ở bên trái một bức tường thấp.

Hai vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cùng ở gian phòng tối bên phải, Trình Lập Dân ở gian phòng sáng, Hồ Băng Ngọc một mình ở gian phòng sáng bên phải, dụng ý của sự phân chia này rất rõ ràng, dĩ nhiên là nhằm theo dõi hai hòa thượng áo vàng.

Đúng là có tiền mua tiền cũng được, nửa giờ sau, mọi người đã tắm rửa xong, thay y phục mới và ăn uống no nê.

Sau khi điểm tiểu nhị mang trà đến, Thiên Huyền Thư Sinh mắt nhìn Trình Lập Dân, nghiêm túc nói:

- Lão phu vốn dĩ nóng lòng muốn biết ngươi định thỉnh giáo lão phu điều quan trọng gì, nhưng chúng ta đã vất vả cả đêm, rất có thể tối nay còn có sự cố, giờ mỗi chúng ta hãy điều tức hai giờ, mọi sự chờ sau buổi ăn tối hăng tít.

Trình Lập Dân chưa kịp tiếp lời, người đàn bà áo vàng đã nghiêm mặt nói:

- Xem ra lão càng ngày càng hồ đồ rồi, nơi đây nằm trong phạm vi thế lực của Thái Cực Giáo, có thể nói là cường địch bao quanh, nếu chúng ta cùng lúc vận công điều tức, vạn nhất có kẻ địch âm toán, hậu quả sẽ như thế nào?

Thiên Huyền Thư Sinh cười:

- Thái Vân, ta chưa nói hết mà! Sao cứ bắt lỗi bắt phải ta hoài vậy?

- Lão còn muốn nói gì nữa?

- Lẽ dĩ nhiên là nhờ phu nhân thi thố tuyệt kỹ đặc ý của mình rồi!

Người đàn bà áo vàng mỉm cười:

- Thật không ngờ lão cũng có ngày nhờ đến cái trò xoàng xĩnh của ta...

Vừa nói vừa chậm rãi đứng lên, sử dụng ngay những bàn ghế trong sảnh sắp bày thành một vị trí, thoạt nhìn rất là bừa bộn, song đó chính là một trận pháp kỳ môn ảo diệu khôn cùng.

Trình Lập Dân thấy vậy thâm nhủ:

- Người đàn bà này xem ra còn giỏi trận pháp hơn Xích Phát Linh Quân Tử Thái Thanh rất nhiều, nhưng từ khi vào khách điểm mình đã mấy lần thỉnh giáo Thiên Huyền Thư Sinh về danh tánh và lai lịch của bà ta, nhưng Thiên Huyền Thư Sinh luôn cười đánh trống lảng, thật ra bà ta là...

Chàng nghĩ chưa dứt, người đàn bà áo vàng đã cất tiếng nói:

- Hai người hãy nghe đây, chưa được chỉ dẫn, tuyệt đối không được tự ý ra vào cửa lớn này. Bây giờ, hai người hãy đi nghỉ, bữa ăn tối sẽ gặp lại.

Trình Lập Dân bởi nóng lòng cỏi mở nghi vấn trong lòng, rất muốn lập tức lấy di thư của lão bà áo xanh ra xem, nhưng chàng cũng nghĩ đến, tình tiết trong di thư hẳn là rất phức tạp, rất có thể ảnh hưởng đến tâm trạng người xem, trong khi lúc này quả như vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh đã nói, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sự cố, con người đâu sao cũng là con người, bất luận võ công cao thâm đến mấy, sau một đêm vất vả cũng cần phải ngơi nghỉ...

Thế là, chàng cố dần lòng, đứng lên cùng Hồ Băng Ngọc cáo từ vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh.

Người đàn bà áo vàng theo sau đi ra ngoài tiểu viện, gọi điểm tiểu nhị đến, nghiêm khắc dặn dò, trước lúc lên đèn, nếu không được gọi, tuyệt đối không được bước chân vào trong viện. Điểm tiểu nhị riu rít vâng dạ lui đi.

Thời gian hai giờ nhanh chóng qua đi.

Mưa gió đã ngưng, màn đêm đã phủ trùm mặt đất, nhưng tiểu viện này tối mịt, hoàn toàn yên lặng, không hề có một tiếng động.

Lại một hồi lâu, Trình Lập Dân đã hành công xong, mở mắt ra, bất giác kinh ngạc kêu lên:

- Ủa! Tỷ tỷ...

Thì ra Hồ Băng Ngọc đang ngồi bên cạnh chàng, trong phòng tuy không có đèn, nhưng Trình Lập Dân vẫn trông thấy rõ đôi mắt ngập đầy tình tứ của Hồ Băng Ngọc đang nhìn mình.

Hồ Băng Ngọc hé môi cười:

- Tỷ tỷ không làm sao yên lòng được, chỉ gượng gồng ngồi được nửa giờ là sang đây...
- Vậy... sao tỷ tỷ không nằm trên giường nghỉ ngơi thêm?

Hồ Băng Ngọc cúi đầu khẽ nói:

- Tỷ tỷ... không yên tâm về sự an toàn của Dân đệ...

Cử chỉ đơn giản, lời nói bình thường, nhưng hàm chứa tình ý rất chân thành.

Trình Lập Dân bất giác nghe lòng xao xuyến, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Ngay khi ấy, ánh lửa lóe lên, vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh chậm bước đi vào, theo sau là điểm tiểu nhị tay cầm đèn đến.

Người đàn bà áo vàng ngoảnh lại điểm tiểu nhị nói:

- Hãy mang rượu và thức ăn vào đây!

Điểm tiểu nhị vâng dạ lui đi, Thiên Huyền Thư Sinh mắt nhìn Trình Lập Dân trịnh trọng nói:

- Tiểu tử, đêm nay e khó tránh khỏi một trận huyết chiến, ngươi hãy cho đại thẩm mượn tạm Thanh Minh Kiếm đã đoạt của Vũ Văn Ngao.

Trình Lập Dân hai tay trao kiếm cho người đàn bà áo vàng và hỏi:

- Hai hòa thượng áo vàng kia rất khó đối phó phải không?

Thiên Huyền Thư Sinh đáp:

- Hai hòa thượng đó đành rằng khó đối phó, nhưng càng khó đối phó hơn không phải là họ.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Chẳng rõ yêu phụ ấy bằng cách nào mà lôi kéo được nhiều lão ma thế này, trước kia lão phu còn đầy hùng tâm, định... Ôi!

Sau tiếng thở dài, chú mắt nhìn Trình Lập Dân nói:

- Hãy cởi mở nghi vấn trong lòng rồi hăng tnh! Tiểu tử, người nói là lão bà áo xanh dưới địa thất trong vườn hoang kia rất có quan hệ với lão phu, và còn nói là có điều rất quan trọng muốn thỉnh giáo lão phu, bây giờ hãy nói một lượt đi!

Trình Lập Dân thò tay vào lòng, lấy ra một phong thư dày, hai tay trao cho Thiên Huyền Thư Sinh và nói:

- Thật ra vấn bối cũng lòng đầy nghi vấn, tiền bối hãy xem phong thư này trước đi!

Thiên Huyền Thư Sinh đưa mắt nhìn phong thư, bất giác giật nảy mình, biến sắc mặt run giọng hỏi:

- Người... viết thư này... chính là lão bà áo xanh ư?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng!

Thiên Huyền Thư Sinh giậm chân:

- Tại sao không nói với lão phu sớm?

Trình Lập Dân cười gượng:

- Thời gian đâu có cho phép...

- Hiện giờ bà ấy còn ở dưới địa thất ư?

- Vâng!

- Tại sao bà ấy không đi với chúng ta?

Trình Lập Dân thở dài:

- Tiền bối hãy xem thư trước đi!

Đoạn quay sang Hồ Băng Ngọc nói:

- Tỷ tỷ, trên phong bì một bức di thư khác có viết rõ là tỷ tỷ với tiểu đệ hai người cùng xem...

Thiên Huyền Thư Sinh sửng sốt:

- Di thư? Chẳng lẽ bà ấy đã... đã chết rồi sao?

Trình Lập Dân gật đầu:

- Vâng!

Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng thở dài nảo nuốt, tay cầm di thư của lão bà áo xanh, loạng choạng đi về phòng mình.

Vừa lúc ấy, điểm tiểu nhị tay xách một hộp thức ăn to đi vào, người đàn bà áo vàng vội khoát tay nói:

- Hãy bỏ xuống và lui ra trước, chưa được gọi, tuyệt đối không được vào!

Rồi bà cũng theo sau điểm tiểu nhị đi ra, lại sắp xếp ở trong sảnh một hồi, sau đó mới đi về phòng mình.

Trình Lập Dân thở ra một hơi dài, chậm rãi xé miệng phong thư, mở ra cùng Hồ Băng Ngọc xem:

"Đây là một câu chuyện thật, tuy bản thân câu chuyện này đã phôi phai, nhưng nó ảnh hưởng đến sự hưng suy của võ lâm, hậu quả khôn lường.

Không cần biết thời gian chính xác xảy ra câu chuyện này, nói chung, đây là chuyện hồi trăm năm trước.

Lúc bấy giờ, trong võ lâm có một vị kỳ khách tuổi trẻ, nhưng võ công, nhân phẩm, phong độ và tiết tháo đều hơn hẳn quần hùng, đó chính là sư phụ người Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên".

Trình Lập Dân khẽ "À" một tiếng, ngẩng lên cùng Hồ Băng Ngọc nhìn nhau và nhẹ gật đầu, rồi mới xem tiếp:

"Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên với tuổi ba mươi đã nghiêm nhiên trở thành thái sơn bắc đẩu trong giới võ lâm, người luyện võ có được thành tựu như vậy, còn mong muốn gì hơn!

Thế nhưng, sự đời không bao giờ có thể thập toàn thập mỹ, trời cao đã se duyên cho Từ Nguyên một vị phu nhân xinh đẹp, dịu dàng và hiền thực, nhưng không biết võ công, hết sức yếu đuối.

Từ Nguyên đã có được danh hiệu "Thiết Thủ", chứng tỏ thủ đoạn của ông dành cho phường bại hoại giang hồ hết sức tàn bạo, nên đã khiến nhiều người căm hận và âm thầm mưu đồ báo phục.

Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên bản thân võ công cái thế, dĩ nhiên không ai dám đối chọi trực diện, nhưng vị phu nhân yếu đuối của ông ấy đã trở thành mục tiêu chung của những kẻ phục thù.

Thế là, trong một cơ hội ngẫu nhiên, phu nhân của Từ Nguyên đã bị bọn phỉ đồ bắt đi. Về sau, khi ông ấy tìm được phu nhân mình thì đã là một tử thi toàn thân lổ lổ, hiển nhiên đã bị luân phiên hãm hiếp cho đến chết.

Thiết Thủ Thư Sinh trong cơn bi phẫn trong vòng ba tháng đã giết chết gần năm trăm bại hoại võ lâm và như thế điên cuồng tiếp tục truy sát.

Chẳng rõ những kẻ đã giết thê tử ông ấy có bị giết hết hay chưa, nhưng giới võ lâm lúc bấy giờ vì cơn tức giận của ông ấy quả đã bình yên một thời gian dài.

Cho dù Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên nặng tình với vong thê, không có ý định tục huyền, nhưng dưới sự khuyên nhủ của bạn bè và quá nhiều dâm phụ đeo đuổi, ông ấy cũng khó mà giữ được một cuộc đời thanh tịnh.

Lúc bấy giờ, đeo đuổi ông ấy ráo riết nhất có Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên là người đã có chồng, và cũng chính là lão bà xấu xí không còn mặt mũi gặp phụ lão Giang Đông và bị buộc phải truyền toàn bộ chân nguyên cho người ngày nay...".

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc rung động toàn thân, cơ hồ cùng lúc sững sốt lẫn bầm:

- Lão nhân gia ấy chính là...

Hồ Băng Ngọc với ánh mắt dò hỏi nhìn Trình Lập Dân, băng khuâng nói:

- Vậy thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo hiện nay là ai?

Trình Lập Dân cười gượng:

- Hãy xem tiếp đi!

- o O o -